

Ajale vastu pidanud

Kui taludes seati sisse puhaskambrid, elavnes ka käsitöö. 19. sajandi teisel poolel hakkasid perenaised kambreid kaunistama põrandariiete ning voodide kattevaipadega, köökidesse ilmusid ilukäterättid, mille taga hoiti igapäevast käte- ja näopühkimisrätti. Moodi läksid tikitud pesukotid, kammitaskud ning seinavaibad voodi taga.

Käterättidel ja seinavaipadel ilutses enamasti kiri manitseva või head sooviva tekstiga. Kuna tekstid jõudsid talutaredesse esialgu mõisast, siis olid need tihtilugu saksa-keelsed. Hiljem hakati mustreid levitama kursustel ja ka ajalehtedes-ajakirjades.

Käterättidel seisis: puhtust ihule, karskust hingele; head hommikut; pisar palgelt pühi jne. Seinavaipade kiri aga tuletas meelde: vara tööle, hilja voodi, nõnda rikkus majja toodi. Või soovis midagi ilusat: uinu õrnas rahus kuni kuldse koiduni.

Iga neiu või naise auasi oli oma kodu kaunistada nii, nagu keegi oskas. Aastatega on tikkimine teinud läbi suuri muutusi, aga suutnud ajaga sammu pidada. Seda kinnitab ka tikkimise aastateemaks valimine. Koostöös Eesti Rahva Muuseumiga ilmus sel puhul Riina Reinvelti raamat

Pesukausi taha seinale riputamiseks tehtud vaip. Tikkis Natalia Möldre Hageri kihelkonnast 1927. aastal. Pilt on pärit Riina Reinvelti raamatust "Tikitud soovid ja õpetussõnad".

"Tikitud soovid ja õpetussõnad". Silja Nõu juhendamisel korraldati mitmeid muhu tikandi ning rahvariidesärkide ja -käite tikkimise kursusi. Rahvarõivad lähevad järjest enam hinda ning paljud tahavad need endale ise teha.